

една усмивка не можа да разведри лицето ѝ. Спомени изъ детинството, изъ хубавитѣ дни, когато Калоянъ се зръщаше отъ дълга брань и я питаше, може ли позна какъвъ даръ ѝ е донесълъ — изпълваха сърдцето ѝ. Морно и тѣжно тя дигаше отъ време на време рѣка за поздравъ. И тази загадъчна скръбъ, това смирено безразличие подкупваха сърдцата на всички. А изъ града се бѣ разнесла вече мълвата за кавгата съ кардинала.

Дълго се тълпиха предъ Влахерана людетѣ да слъво-словятъ и приветствуватъ своята чудна василиса. Не, такава жена не бѣ сѣдала до тогава на престола на Света София...

Въ това време Мария бързо сваляше намѣтката си въ предверието предъ своитѣ покои.

Преданиятъ Валентинъ, който се бѣ върналъ отъ пленничеството въ Търновъ, пое дрехитѣ.

— Пристигнаха ли гончи отъ България?

— Още не, мадамъ.

22.

Бѣлиятъ Вардаръ запѣ бранна пѣсень.

День и нощъ се нижеха войски отъ всички околни краища: отъ Скопие и Велесъ, Просѣкъ и Щипъ. Нагоре, къмъ Нишъ — тамъ бѣ сборището на тритѣ съюзни войски: българи, латини и епирци. Главнитѣ имъ войводи щѣха да се сбератъ за да обсъдятъ последнитѣ подробности по бранния планъ. Епирци щѣха да нападнатъ отъ западъ, при Шкодра. Стрѣзъ съ людетѣ си откъмъ югъ. Българи и латини откъмъ изтокъ.

Готовъ за пѣтъ, съ шлемъ на глава и дълга люста ризница връзъ снажното тѣло, запасалъ сребренихъ сабляхъ, приплескалъ фрушка сабя до бедро, севастокрагоръ Стрѣзъ излѣзе съ коня си по спуснатия мостъ на Просѣшкото кале, последванъ отъ всички свои вѣрни юнаци.

Войскаритѣ издигнаха сулицы. Диви викове разтърсиха канаритѣ. Въ това време по тѣсната пѣтека, която се виеше нагоре, се зададе конникъ съ тугинска носия. Той заби бодове въ хълбоцитѣ на коня си и изпрѣ стрѣмнината.